

Dániel könyve – százharmincöt.

A prófétai jelentőség feltárása: Dániel 11:40 megfejtése és következményei a mai kereszténység számára

Jeff Pippenger

2024-03-09

Dániel 11. fejezetének negyvenedik verse az „idő végén” kezdődik, ám a vers az idő végének két időpontját is azonosítja, és ezért lehetővé teszi a prófécia tanulmányozója számára, hogy az idő végének első időpontját összhangba hozza az idő végének második időpontjával. Amikor ezt az alkalmazást megteesszük, a millerita történelem vonala, amely 1798-ban kezdődött, párhuzamosan fut az Egyesült Államok 1989-ben kezdődő történelmével. A két vonal azonosítja a valódi protestáns szarv vonalát és a Jelenések 13. fejezetében szereplő földi vadállat republikánus szarvának vonalát. Mindkét vonal az idő végén kezdődik 1798-ban, és az idő vége 1989-ben egyszerűen kiegészíti, valamint második tanúbizonyságát adja az igazság azon útjelzőinek, amelyek e versben feloldatnak.

A harmadik angyal mozgalma 1844. október 22-én érkezett meg, de elhalasztatott az 1856-tól 1863-ig tartó hétéves lázadás által. A harmadik angyal érkezése 2001. szeptember 11-én megismétlődött. 1863-at az ősi Izráel első kádesi táborozása és a tíz kém lázadása jelképezte előre, 2001. szeptember 11-ét pedig az ősi Izráel utolsó kádesi táborozása és Mózes lázadása jelképezte előre. Az 1863-as lázadás az első kádesi lázadást képviselte, amely a pusztában kimondott halálos ítéletet eredményezte. A 2001. szeptember 11-i lázadás az utolsó kádesi lázadást képviselte, amely a laodiceai adventizmus vezetőségének halálát eredményezte.

Az angyal 1840. augusztus 11-i leszállása, amely bevezette az 1840-től 1844-ig tartó mozgalmat, amelyet White testvérő Isten hatalmának dicsőséges megnyilvánulásának nevezett, 2001. szeptember 11-ét jelképezte, és Isten hatalmának dicsőséges megnyilvánulását azonosította.

„Annak az angyalnak, aki egyesül a harmadik angyal üzenetének hirdetésében, dicsőségével meg kell világosítania az egész földet. Itt világméretű kiterjedésű és szokatlan erejű mű van megjövendőlvén. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt; az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomására, és némely országokban a tizenhatodik századi reformáció óta nem tapasztaltak egyetlen földön sem ennél nagyobb vallási érdeklődést; mindezt azonban felülmúlja majd a hatalmas mozgalom a harmadik angyal utolsó figyelmeztetése nyomán.” A nagy küzdelem, 611.

A harmadik angyal első eljövetele 1844. október 22-én (az első Kádesnél) azért történt, hogy befejezze a munkát, de Isten népe inkább új vezetőt választott, és vissza akart térni Egyiptomba. 1863-ra „újjaépítették Jerikót”, ahelyett hogy részt vettek volna Isten munkájában Jerikó falainak ledöntésében. Ezért átok alá kerültek: a pusztában való halállal.

És Józsué abban az időben megeskette őket, mondván: Átkozott legyen az ÚR előtt az a férfi, aki felkel, és felépíti e várost, Jerikót: elsőszülöttje árán veti meg annak alapját, és legkisebb

fia árán állítja fel annak kapuit. Józsué 6:26.

Miként az ősi Izráel az első Kádésnál elutasította Józsué és Káleb üzenetét, úgy a modern Izráelnek az első Kádésnál (1863) tanúsított lázadása is Józsué átkát hozta rájuk. Amikor a harmadik angyal 2001. szeptember 11-én visszatért (az utolsó Kádésnál), kezdetét vette a végső munka, amely megelőzi, hogy Isten lerombolja Jerikót és annak falait.

1844. október 22. a harmadik angyal eljövételét jelöli, és ezzel együtt az utolsó napokban hamarosan bekövetkező vasárnap eljövételét is jelöli. 1863 a harmadik angyal próbaidejének végét jelöli, amely 1844. október 22-én kezdődött. Ezért 1863 a hamarosan bekövetkező vasárnap törvény jelképe, mert Jézus mindig a kezdettel ábrázolja a véget. 1863-ban a nemzet két osztályra szakadt, és ugyanígy a vasárnap törvény idején is két osztály fog megnyilvánulni.

A harmadik angyal próbaideje a Millerita történelemben 1844-ben kezdődött és 1863-ban ért véget, és a kezdetet valamint a véget egyaránt az utolsó napok vasárnap törvénye jelölte meg. A kezdet (1844) és a vég (1863) közötti történelemben található a Millerita mozgalom lázadása (1856). Így ez az időszak az „Igazság” aláírását viseli. A Kádéshez való második visszatérés 2001. szeptember 11-én jelöli a harmadik angyal próbaidőszaka tesztelési folyamatának kezdetét, amely a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényénél zárul le, amint azt 1863 előképezte.

Attól a vasárnap törvénytől kezdve egészen addig, amíg az emberi kegyelemidő lezárul, Jerikó és falai ledöntetnek, összhangban a Babilon paráznájára kimondott végrehajtó ítélettel, amelyet az a történet ábrázol. A negyvenedik vers 1798-ban kezdődik, és a negyvenegyedik versben a hamarosan bekövetkező vasárnap törvénnyel zárul. A vég ideje 1798-ban Isten egyházának belső vonalát jelképezi, a Milleritáktól, az első angyal mozgalmától kezdve egészen a harmadik angyal mozgalmáig és a száznegyvennégyezrig. Mindez egyetlen versben.

Az északi király és a déli király közötti háború, amely a déli király 1798-ban bekövetkezett felemelkedésével vette kezdetét, 1989-ben jutott lezárásra, amikor a déli királyt a bibliai prófécia ötödik és hatodik királysága közötti szövetség legyőzte. Az északi király és a déli király közötti, 1798-ban kezdődött háborút a milleriták Róma elleni küzdelemként ismerték fel, amelyet ők egyszerűen a pogányság és a pápaság két pusztító hatalmaként láttak. Amikor a háború 1989-ben véget ért, mindhárom pusztító hatalom érintett volt, és ez kezdetét jelezte annak a prófétai szemléltetésnek, amelyben e három hatalom Armageddon felé vezeti a világot, amely földrajzilag a Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenötödik versében van ábrázolva.

A negyvenedik verstől a negyvenötödikig terjedő szakasz azonosítja annak a három hatalomnak a prófétai dinamikáját, amelyek a pápát a tengerek között és a dicsőséges szent hegyen bekövetkező végéhez juttatják. Helyesen értelmezve a negyvenegyedik versben ábrázolt prófétai történelem magában foglalja a negyvenegyedik verstől a negyvennegyedikig terjedő verseket.

Ezért az 1989-ben bekövetkező végidőtől kiindulva, 1798-cal mint második tanúval, amely azonosítja a dél király és az észak király közötti háború kezdetét és végét, a negyvenegyedik verstől a negyvennegyedikig terjedő szakasz a halálos sebéből meggyógyult pápaság hármas szövetségét azonosítja, a negyvenötödik versben pedig eljut a végéhez. E versek, ebből a

szemszögből megközelítve, olyan történelmet tárnak elénk, amely Isten egyházán kívül zajlik, miként ezt a Jelenések könyvében a hét pecsét és a hét gyülekezet közötti kapcsolat is szemlélteti.

Az 1798 által jelképezett prófétai történelmi vonal elsődlegesen a vizsgálati ítéletet ábrázolja, míg az ugyanebből a pontból 1989-ben kezdődő vonal elsődlegesen a végrehajtó ítéletet ábrázolja. Az 1798-as vonal elsődlegesen annak a hírnöknek a munkáját hangsúlyozza, aki előkészíti az utat a Szövetség Követe számára, míg az 1989-es vonal elsődlegesen az Illés-hírnök munkáját hangsúlyozza.

1798-tól kezdődően, amikor Dániel könyve felnyitott, a prófétai történelem ismeretének növekedését látjuk, amelyben Krisztus szövetségi kapcsolatba vezeti népét, s ez megvalósítja az istenségnek az emberiséggel való maradandó egyesülését. Ezt a végidői szövetséget az Írások ismételtén azonosítják.

Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr, és új szövetséget kötök Izráel házával és Júda házával; nem ama szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földjéről; mely szövetségemet megszegtek, noha én férjük voltam, azt mondja az Úr. Hanem ez lesz a szövetség, amelyet Izráel házával kötök ama napok múltán, azt mondja az Úr: törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és szívükbe írom be azt; és Istenük leszek, ők pedig népemmé lesznek. És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat; mert mindnyájan ismerni fognak engem, kicsinyüktől fogva nagyjukig, azt mondja az Úr; mert megbocsátom bűnüket, és vétkükről többé meg nem emlékezem. Jeremiás 31:31–34.

Valamennyi próféta az utolsó napokat azonosítja, és a próféciában az „utolsó napok” kifejezés az ítélet időszakát jelöli. Az első angyal 1798-ban, a vég idején érkezett, hogy kihirdesse az ítélet 1844-ben bekövetkező megnyílását, ami egyben az utolsó napok eljövételét is jelenti. Az utolsó napok Jeremiás „napjai”, amelyek eljönnek, amikor Isten „megbocsátja” népe „gonoszságát”, és „többé meg nem emlékezik” bűneikről. Ezt a munkát Krisztus végzi mint Főpap az engesztelés előképes napjának beteljesedésében, „az utolsó napok” idején.

Ha a millerita adventizmus hittel tovább járt volna a harmadik angyal előrehaladó világosságában, amely 1844. október 22-én érkezett el, már most Jézussal együtt örök otthonukban lennének. Ezt érti Jeremiás azon, amikor ezt mondja: „ama napok után”. „Ama napok” azok a prófétai időszakok, amelyek 1844-hez vezettek, és abban az esztendőben értek véget. Ezek azok a „napok”, amelyekre Dániel könyvének tizenkettedik fejezete utal.

Te pedig menj el a végig; mert megnyugszol, és megállasz a te osztályrészedben a napok végén. Dániel 12:13.

„Az utolsó napokban”, vagy ahogyan Jeremiás mondja, „ama napok után”, Krisztus úgy rendelte, hogy törvényét népének belső részeibe helyezi, és törvényét a szívekbe írja. A belső részek az alacsonyabb természetet jelentik, vagy ahogyan Pál nevezi, a testet; a szív pedig a magasabb természetet. A szövetség azt ígéri, hogy megtéréskor új elmét ad népének, és a Második Eljövettelkor új testet. Az ember Ádámmal bukott el, aki Isten képére teremtetett, és aki magasabb természettel és alacsonyabb természettel teremtetett. Krisztus szövetsége arra irányul, hogy az

emberiséget kétszeres természetével együtt megváltsa a bűn átkából.

„E föld történelmének utolsó napjaiban Isten szövetségének meg kell újulnia az ő parancsolatait megtartó népével. „Azon a napon szövetséget szerzek számukra a mező vadjaival, az ég madaraival és a földön csúszó-mászó állatokkal; összetöröm az íjat, a kardot és a háborút e földön, és biztonságban fektetem le őket. Eljegyezek magamnak örökre; igen, eljegyezek magamnak igazsággal, ítélettel, szeretettel és irgalommal. Eljegyezek magamnak hűséggel, és megismered az Urat.”

„És azon a napon meghallgatom, azt mondja az Úr, meghallgatom az egeket, és azok meghallgatják a földet; és a föld meghallgatja a gabonát, a bort és az olajat; és azok meghallgatják Jezréelt. És elvetem őt magamnak a földbe; és irgalmazok annak, aki nem nyert irgalmat; és ezt mondom azoknak, akik nem az én népem voltak: Az én népem vagy te; és ők ezt mondják: Én Istenem vagy te.” Hóseás 2:14–23.

„Azon a napon... Izráel maradéka, és akik megszabadultak Jákób házából,... az Úrra, Izráel Szentjére támaszkodnak hűséggel.” Ézsaiás 10:20. „Minden nemzetből, ágazatból, nyelvből és népből” lesznek olyanok, akik készséggel felelnek e felhívásra: „Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az ő ítéletének órája.” Elfordulnak minden bálványtól, amely e földhöz köti őket, és „imádják azt, aki teremtette a mennyet és a földet, a tengert és a vizek forrásait.” Megszabadítják magukat minden köteléktől, és a világ előtt Isten irgalmának emlékműveiként állnak majd. Minden isteni követelménynek engedelmeskedve angyalok és emberek egyaránt úgy ismerik fel őket, mint akik „megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét.” Jelenések 14:6–7, 12.

„Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr, amikor a szántóvető utoléri az aratót, és a szőlőtapó azt, aki a magot veti; a hegyek édes bortól csepegnek, és minden halom megolvad. És jóra fordítom népemnek, Izráelnek fogságát, és felépítik az elpusztult városokat, és lakni fognak bennük; szőlőket ültetnek, és isszák azok borát; kerteket is készítenek, és eszik azok gyümölcsét. Elültetem őket földjükbe, és többé ki nem szaggattatnak földjükből, amelyet nekik adtam, ezt mondja az Úr, a te Istened. Ámós 9:13–15.” Review and Herald, 1914. február 26.

Amikor Jeremiás azt mondja: „ama napok után”, akkor azok a „napok”, amelyek megelőzték a Krisztus által jelképezett művet, amikor hirtelen eljött az Ő templomába, hogy megtisztítsa azt, azok a prófétai időszakok voltak, amelyek 1798-ban és 1844-ben értek véget. E prófétai napok (időszakok) vége jelölte azt a negyvenhat évet, amely alatt Krisztus felépítette a millerita templomot, és amikor 1844. október 22-én hirtelen eljött, Malakiás harmadik fejezetét teljesítette be, amelyet szolgálatának kezdetén és végén is beteljesített, amikor megtisztította a templomot.

„Amikor Jézus megtisztította a templomot a világ vevőitől és eladóitól, kijelentette küldetését: megtisztítani a szívet a bűn szennytől — a földi vágyaktól, az önző kívánságoktól, a gonosz szokásoktól, amelyek megrontják a lelket. Malakiás 3:1–3 idézve.” Jézus élete, 161.

És „ama napok után” Krisztus meg akarta tisztítani a templomot, amelyet felépített, s amely azt a munkáját jelképezte, hogy népe szívét megtisztítja a bűn szennytől, vagy amint Jeremiás mondja, törvényét a szívükbe és benső részeikbe írja.

Mert hibát találván bennük, ezt mondja: Ímé, napok jönnek, ezt mondja az Úr, és új szövetséget kötök Izráel házával és Júda házával; nem ama szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogva vezettem ki őket Egyiptom földjéről; mivel nem maradtak meg az én szövetségemben, én sem törődtem velük, ezt mondja az Úr. Mert ez az a szövetség, amelyet ama napok múltán kötök Izráel házával, ezt mondja az Úr: törvényeimet elméjükbe adom, és szívükbe írom be azokat; és Istenükké leszek, ők pedig népemmé lesznek. Zsidók 8:8–10.

Az „ama napok” kifejezés Dániel „a napok végé”-re utal, amely 1798-ban és 1844-ben ért véget. A protestáns szarv vonala, amely 1798-ban kezdődik Dániel 11. fejezetének negyvenedik versében, azt a szövetségi kapcsolatot hangsúlyozza, amely a száznegyvennégyezerrel állítatit fel. A „sors” jelentésű héber szó egy kis kő volt, amelyet valakinek a rendeltetése meghatározására használtak. Dániel azt a parancsot kapta, hogy menjen el, és nyugodjék meg (a halálban) „a napok végéig”, amikor 1844-ben megkezdődik az ítélet, és az ő sorsa meghatározatik.

Te pedig menj a te utadon mindvégig; mert megnyugszol, és részedben állsz meg a napok végén. Dániel 12:13.

„A napok” „a napok végéből” azokat az idői próféciaikat jelölik, amelyek 1844-ben értek véget, mert azután a prófétai idő többé nem volt. A kétezer-háromszáz év, amely a marah-látomás volt — jelentése: Krisztus hirtelen megjelenése az Ő szentélyében — ekkor ért véget, és a kétezer-ötszázhusz évnvi utolsó haragvás is véget ért, miként az első haragvás napjai is a vég idején, 1798-ban értek véget. „Azok után a napok után”, amint arra Jeremiás utal, ezután Pál tért ki. Pál kétszer utal Jeremiás „azok után a napok után” kifejezésére, mert Pál nem csupán arra a szövetségre tér ki, amelyet „azok után a napok után” kellett megalapítani, hanem ennél is fontosabban Krisztus főpapi szolgálatát azonosítja.

Mert egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszentelteket. Erről pedig a Szentlélek is bizonyosságot tesz nekünk; mert miután előbb ezt mondta: Ez az a szövetség, amelyet ama napok múltán kötök velük, azt mondja az Úr: törvényeimet szívükbe adom, és elméjükbe írom azokat; és bűneikről és törvényszegéseikről többé meg nem emlékezem. Ahol pedig ezek bocsánata megvan, ott nincs többé bűnért való áldozat. Mivel tehát, atyámfiai, bizodalunk van arra, hogy bemenjünk a szentélybe Jézus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg számunkra a kárpiton, azaz az ő testén keresztül; és mivel nagy papunk van az Isten háza felett. Zsidókhöz írt levél 10:14–21.

Az a kétszázhusz év, amely összekapcsolja Krisztus megjelenésének marah-látomására vonatkozó prófeciát a prófétai történelem chazon-látomásának kétezer-ötszázhusz éves prófeciájával, e két prófétai időszak kezdetét is összeköti, mégpedig egy jelképes kapcsolattal, amely az emberi és az isteni természet egyesítését jelképezi; ez az a munka, amelyet Krisztus a harmadik angyal mozgalmá során végbemenő megtisztításban visz véghez, és amely annak a szövetségnek a létrejöttéhez vezet, amelyet a száznegyvennégyezerrel köt.

A cházón látomása, amely a templom megtiprását szemlélteti, az emberiségnek a bűn által való megtipratásának látomása Ádámnak az Éden kertjében történt lázadása óta; és a mará látomása,

amely Krisztusnak a templom helyreállítására és megtisztítására irányuló munkáját szemlélteti, mindkettő 1844. október 22-én teljessé lett. Isten haragjának két kétezer-ötszázhusz éves próféciaja van, amelyek a sereg és a szentély megtiprását ábrázolják.

Mindkét prófécia az emberiség eltiprását ábrázolja, amelyet a marah látomása által kell helyreállítani. Istennek az Ő népe elleni ama két felindulása a bukott emberiség fölötti felindulást jelképezi, amelyet egyedül Krisztus műve menthet meg és állíthat helyre a bukott templom újjáépítése és megtisztítása által.

A két felháborodás az emberiség magasabb és alacsonyabb természetét jelképezi. Ádám bukásakor az alacsonyabb természet fölénybe került a magasabb természet felett, holott Krisztus szándéka az emberrel az volt, hogy a magasabb természet uralkodjék az alacsonyabb természet felett. Ádám bukásakor a magasabb természet az alacsonyabb természet kívánságainak esett áldozatul, és Isten szándéka visszajára fordult. Ezt jelenti a bibliai „megtérés”. Megtérni azt jelenti, hogy a magasabb természet visszaállítatik uralkodó helyzetébe az alacsonyabb természet fölé. Megtéríteni annyit jelent, mint megfordítani, vagy feje tetejére állítani.

Az első felindulás az északi királyság ellen annak az alsóbb természetnek szólt, amely a bukáskor leigázta a felsőbb természetet. Ez a felindulás jött először, mert Krisztus a megváltás művét éppen ott vette fel, ahol az kezdetben megindult; és az az alsóbb természet kívánságával kezdődött, amely az étvágy kívánsága volt. Krisztus negyvennapos böjttel kezdte meg az Ő munkáját.

„Krisztus tudta, hogy ahhoz, hogy az üdvösség tervét sikerrel vihesse előre, ott kell megkezdenie az ember megváltásának művét, ahol a romlás elkezdődött. Ádám az étvágy kielégítésének engedve bukott el. Hogy az emberre rávésszen kötelességeit Isten törvényének való engedelmesség tekintetében, Krisztus a megváltás művét az ember testi szokásainak megreformálásával kezdte meg. Az erény hanyatlása és az emberi nem elfajulása főként a megromlott étvágy kielégítésének tulajdonítható.” Testimonies, 3. kötet, 486.

A második felháborodás a magasabb természet ellen irányult, amelyet a déli királyság jelképez, ahol Jeruzsálem található, az a város, amelyet Isten kiválasztott arra, hogy oda helyezze az Ő nevét. 1844. október 22-én azt a munkát, amelyet Krisztus szándékozott elvégezni, és azt a munkát, amelyet most visz véghez, Ezékiel két botja ábrázolja.

Amikor Ezékiel két botja egyetlen bottá egyesítették mindörökké, ez azt a szövetséget jelöli, amelyben Krisztus örökre eltávolítja népétől a bűnt, és a magasabb és alacsonyabb természet visszarendeződik a megfelelő hierarchikus rendbe, és az emberek ismét teljessé lesznek. A meg nem tért állapotban az ember alacsonyabb természete, amelyet az első felháborodás jelképez, uralkodott az ember magasabb természete fölött, amelyet az utolsó felháborodás jelképez. Ezért az első felháborodás az északi királyság ellen irányult, amely földrajzilag „fölötte” volt a déli királyságnak.

A kétszázhusz esztendő, amely a marah és a chazon két látomását az istenséggel és az emberséggel kapcsolja össze, kölcsönös kezdeteikben, mind egy vesszővé egyesül, amikor Krisztus a száznegyvennégyezerrel bevégzi a harmadik angyal munkáját. Ez a déli királyság elleni utolsó

felindulás prófécijája, amely összekapcsolódik az 1844-ben való megjelenés prófécijával, mert a szövetség a megtéréskor új elmét ad, az új testet pedig (az északi királyságot) csak a második eljövételkor állítja helyre egy szempillantás alatt.

Dániel 11. fejezetének negyvenedik verse azonosítja mindkét vég idejét, és ezáltal hangsúlyozza a prófétai történelem belső és külső vonalát a Jelenések 13. fejezetében szereplő földi fenevad történelme során. Azok az igazságok, amelyek e versben feltöretnek, egyaránt azt a belső és külső igazságvonalat képviselik, amelyet Krisztus azért jött, hogy azonosítson és véghezvigyen népe között. Az az igazság, hogy az emberi természet az istenivel egyesülve nem vétkezik, a tudás feltöretésének hatásával összekapcsolódó világosságban jut kifejezésre, és Isten népének belső igazságát képviseli az utolsó napokban. Az a világosság pedig, amelyet a világot Armageddonhoz vezető hatalmak közötti hadviselés szemléltet, Isten népének külső igazsága az utolsó napokban.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

És lőn az Úr szava hozzám, mondván: Te pedig, embernek fia, végy magadnak egy fadarabot, és írd rá: Júdaé és Izráel fiainak, az ő társainak; azután végy egy másik fadarabot, és írd rá: Józsefé, Efraim fája, és Izráel egész házáé, az ő társaié. És illeszd őket egymáshoz egyetlen fadarabbá, hogy eggyé legyenek a te kezedben. És mikor néped fiai így szólnak hozzád: Nem mondd meg nekünk, mit jelentenek ezek neked? — akkor mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, én elveszem József fáját, amely Efraim kezében van, és Izráel törzseit, az ő társait, és hozzájuk teszem őt, Júda fájához, és egy fadarabbá teszem őket, és eggyé lesznek az én kezemben. És azok a fadarabok, amelyekre írsz, a te kezedben lesznek az ő szemeik előtt. És mondd nekik: Így szól az Úr Isten: Íme, én kihozom Izráel fiait a pogányok közül, ahová mentek, és összegyűjtöm őket mindenfelől, és beviszem őket az ő földjükre. És egy néppé teszem őket azon a földön, Izráel hegyein; és egy király lesz mindnyájuk királya; és nem lesznek többé két néppé, és nem oszlanak többé két országgá egyáltalán. És többé nem fertőztetik meg magukat bálványaikkal, sem utálatosságaikkal, sem semmiféle vétkükkal; hanem megszabadítom őket minden lakóhelyükről, amelyekben vétkeztek, és megtisztítom őket; így lesznek az én népem, és én leszek az ő Istenük. És szolgám, Dávid lesz a király felettük, és egy pásztora lesz mindnyájuknak; az én végzéseim szerint járnak, rendelkezéseimet megőrzik, és teljesítik azokat. És azon a földön laknak majd, amelyet szolgámnak, Jákóbnak adtam, amelyen atyáitok laktak; és lakni fognak rajta ők, fiaik és fiaik fiai mindörökké; és szolgám, Dávid lesz az ő fejedelmük mindörökké. És békesség szövetségét kötöm velük; örökkévaló szövetség lesz az velük; és elhelyezem őket, megsokasítom őket, és szenthelyemet közéjük helyezem mindörökre. Hajlékom is velük lesz; és én leszek az ő Istenük, ők pedig az én népem lesznek. És megtudják a pogányok, hogy én, az Úr, megszentelem Izráelt, amikor szenthelyem közöttük lesz mindörökké. Ezékiel 37:15–28.